

Sygn. akt VII Ua 26/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2023 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i (...)

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Monika Roslan – Karasińska (spr.)

Sędziowie: sędzia Małgorzata Kosicka

sędzia Małgorzata Jarząbek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 27 czerwca 2023 r. w W.

sprawy A. P.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi- Południe w W., VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 stycznia 2023 r., sygn. VI U 478/21

oddala apelację.

SSO Małgorzata Kosicka SSO Monika Roslan – Karasińska SSO Małgorzata Jarząbek

Sygn. akt VII Ua 26/23

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił, że odwołujący się jest z wykształcenia formierzem - odlewnikiem, pracował w zawodzie. W 2011 roku doszło u niego do wielonarządowego urazu, w tym urazu czaszkowo mózgowego z wielogniskowym stłuczeniem mózgu, urazem klatki piersiowej z licznymi złamanymi żeber, odmą opłucnową, złamanie wieloodłamowe kości miednicy i podudzia prawego.

Porusza się powoli, utykając, balansując tułowiem, chwiejąc się. Siada i wstaje z podparciem, rozbiera się samodzielnie sprawnie. Ruchomość kręgosłupa zachowania w niemalże maksymalnym zakresie. Ma znaczną otyłość brzuszna. Każdy miesiąc ma zachowaną prawidłową siłę, ruchomość. Jest sprawny w chwycie, czynnościach manualnych. W kończynach dolnych ma osłabioną siłę mięśniową.

Jest osobą z naruszoną sprawnością organizmu niezdolną do pracy. Wymaga też pomocy osób trzecich przy wykonywaniu większych zakupów, czynności związanych z prowadzeniem gospodarstwa domowego. Nie wymaga stałej pomocy i opieki, ponieważ jest zdolny do samodzielnej egzystencji. Jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym na stałe, a jego zmiany nie rokują poprawy. Wymaga zatrudnienia w zakładzie aktywności zawodowej.

Ponadto ma ograniczenie możliwości lokomocji, dysfunkcję narządu ruchu, zatem spełnia przesłanki do przyznania uprawnienia do „karty parkingowej” - z art. 8 ust. 3 a ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego neurologa oraz ortopedy, która to każda z nich została wydana na podstawie akt sprawy, dokumentacji w nich zgromadzonej oraz wywiadu z odwołującym. Opinia każdego z biegłych w ocenie Sądu Rejonowego były spójne, logiczne, nie zawierały żadnych błędów metodologicznych, a także zawierały szczegółowe uzasadnienie poszczególnych wniosków. Sąd Rejonowy odnosząc się do zarzutów Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. wskazał, że w jego ocenie stanowią one dowolną polemikę z ustaleniami biegłego neurologa oraz ortopedy, a ponadto sprowadzają się do przytoczenia przepisów ustaw i rozporządzeń, które są znane Sądowi. Biegli T. R. oraz M. G. dokonali prawidłowej oceny stanu zdrowia odwołującego, a (...) nie wskazał jakiegokolwiek przekonywującego argumentu odnośnie przeprowadzenia nieprawidłowego wyводу i wnioskowania przez biegłych.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy zważył, że odwołanie jako uzasadnione zasługiwało na uwzględnienie. Następnie, Sąd Rejonowy powołał się na przepis art. 4 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, w którym wskazano, że do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Ponadto Sąd Rejonowy zaznaczył, że na uwagę zasługuje to, że między drugą, a trzecią przesłanką umiarkowanego stopnia niepełnosprawności ustawodawca posłużył się alternatywą łączną „lub”, co oznacza w praktyce konieczność spełnienia co najmniej dwóch z trzech wskazanych grup przesłanek definiujących umiarkowany stopień niepełnosprawności. Zawsze występować musi naruszenie sprawności organizmu i dodatkowo, albo niezdolność do pracy (zdolność jedynie w warunkach pracy chronionej), albo konieczność pomocy w pełnieniu ról społecznych.

Mając na względzie opinie biegłego ortopedy i neurologa Sąd Rejonowy ustalił, że odwołujący jest niepełnosprawny w stopniu umiarkowanym z przyczyn dotyczących układu ruchu, a stan jego zdrowia nie rokuje poprawy - ma charakter utrwalony. Odwołujący się ma niewątpliwie naruszoną sprawność organizmu w porównaniu do zdrowej osoby z pełną sprawnością organizmu z powodu zmian pourazowych w obrębie kości i stawów. Dodatkowo jest spełniona druga przesłanka ustalenia umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Ze względu na naruszenie sprawności nie może wykonywać pracy - jest niezdolny do pracy. Ponadto wymaga w pełnieniu ról społecznych jakimi jest np. zajmowanie się domem, robienie zakupów, duże i całościowe sprzątnięcie - pomocy innych osób w zakresie pełnienia tych ról.

Mając na względzie powyższe Sąd zmienił zaskarżone orzeczenie zarówno w zakresie stopnia niepełnosprawności, jak i czasu na jaki wydaje się orzeczenie o stopniu niepełnosprawności. Sąd nie mając wiedzy medycznej w tym zakresie oparł się na spójnych opiniach biegłych neurologa oraz ortopedy, którzy to biegli zbieżnie opisali stan zdrowia odwołującego oraz schorzenia na jakie cierpi.

W zakresie wskazań dotyczących niepełnosprawności - odnośnie punktu 1 Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z opinią biegłych ze względu na niewydolność chodu odwołujący się jest niezdolny do pracy co należy rozumieć jako niezdolność do poprzednio wykonywanego zawodu - formiarza odlewnika. Jednocześnie wymaga zatrudnienia w zakładzie aktywności zawodowej. Zakład aktywności zawodowej jest wyodrębnioną organizacyjnie i finansowo jednostką tworzoną w celu zatrudnienia osób niepełnosprawnych zaliczonych do znacznego stopnia niepełnosprawności i osób zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Takie zatrudnienie w zakładzie może pomóc odwołującemu nabyć nowe kwalifikacje w celu zdobycia nowego zawodu, dla którego ograniczeniem nie będzie dysfunkcja układu ruchu. Wymaga również zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne

ułatwiający funkcjonowanie, ponieważ jest niepełnosprawny z przyczyn dotyczących układu ruchu i ten ruch jest u niego niewydolny w stopniu znacznym.

Następnie Sąd Rejonowy powołał się na przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity Dz.U. za 2012 rok, poz. 1137 ze zm.), wskazując, że zgodnie z art. 8 ust. 3a w/w ustawy kartę parkingową wydaje się:

osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się;

osobie niepełnosprawnej, która nie ukończyła 16 roku życia mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się;

placówce zajmującej się opieką, rehabilitacją lub edukacją osób niepełnosprawnych mających znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że odwołujący jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym mającą ograniczenia w zdolności do samodzielnego poruszania się. Wynika to z faktu niewydolnego, niepewnego chodu, ma ograniczenie możliwości lokomocji, dysfunkcję narządu ruchu. Przyznanie mu uprawnienia do karty parkingowej spowoduje, że będzie mógł skompensować bardziej dogodnymi miejscami do zaparkowania, swoje ograniczenia w poruszaniu się.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik organu rentowego Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W.. W wywiezionej apelacji z dnia 30 marca 2023 r. zaskarżył wyrok Sądu I instancji w całości i zarzucił mu naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. mający istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, bez wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i wskutek tego naruszenia przyjęcie przez Sąd I instancji że powód jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym na stałe z przyczyny niepełnosprawności „05-R” oraz spełniania przesłanek wynikających z art.8 ust.3a pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Wobec powyższego na zasadzie art. 386 § 1 k.p.c. apelujący wniósł o zmianę skarżonego wyroku poprzez uwzględnienie apelacji i orzeczenie, że powód jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim na okres do 30 kwietnia 2024 r. według przyczyny niepełnosprawności „05-R”, bez wskazań wynikających z art. 8 ust.3a pkt 1 ustawy prawo o ruchu drogowym, zgodnie z tym co orzekł pozwany, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji pełnomocnik organu rentowego (...) powołał się na definicję umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zawartą w art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. 2021, poz. 573) oraz standardy w zakresie kwalifikowania do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności określone w § 30 (w związku z § 29 ust. 1 pkt 3) rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. 2021 r., poz. 857) które, wskazują przesłanki wymagane do zaliczenia do umiarkowanego stopnia. Zgodnie z art. 4 ust. 2 ww. ustawy: do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającej czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Standardy w zakresie kwalifikowania do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające skutki naruszenia sprawności organizmu powodujące:

czasową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza konieczność udzielenia pomoc, o której mowa w § 29 ust. 1 pkt 3, w okresach wynikających ze stanu zdrowia;

częściową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza wystąpienie co najmniej jednej okoliczności, o których mowa w § 29 ust. 1 pkt 3.

Następne wskazał, iż zgodnie z § 29 ust. 1 pkt 3 ww. rozporządzenia konieczność udzielania pomocy oznacza zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych.

Apelujący ponadto wskazał, że w świetle przepisów regulujących orzekanie o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności sama diagnoza schorzenia, nie jest wystarczająca do zaliczenia do jednego ze stopni niepełnosprawności. Osoby z diagnozą tych samych schorzeń prezentują różny poziom funkcjonowania, a automatyczne przyznanie konkretnego stopnia niepełnosprawności każdej osobie z konkretnym rozpoznaniem jest niezgodne z prawem, gdyż do ustalenia stopnia niepełnosprawności obligatoryjna jest ocena zakresu i rodzaju ograniczeń w funkcjonowaniu osoby orzekanej. Ponadto proces orzeczniczy jest działaniem o charakterze autonomicznym, ze względu na charakter podmiotu tego procesu, którym jest każdorazowo indywidualna osoba, co oznacza, że każda osoba musi być traktowana indywidualnie. Przyjęte zasady orzekania oznaczają, iż orzekanie o niepełnosprawności ma charakter kompleksowy, a wystąpienie nawet kilku równocześnie elementów np. naruszenia sprawności organizmu (potocznie utożsamianych z chorobą) nie musi zatem oznaczać, że mamy do czynienia z niepełnosprawnością. Również intensywność tego czynnika nie wpływa bezpośrednio na ustaloną niepełnosprawność lub jej stopień, jeżeli w następstwie jego występowania nie dochodzi do istotnych ograniczeń w sferze aktywności osoby orzekanej (apelacja k.63-65).

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez organ rentowy była niezasadna.

Skarżone orzeczenie Sądu Rejonowego jest prawidłowe i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i obowiązujących przepisach prawa. Sąd Okręgowy przyjął za własne ustalenia i oceny poczynione przez Sąd Rejonowy, nie ma zatem potrzeby ich szczegółowego powtarzania (art. 387 § 2¹ pkt 1 i 2 k.p.c.).

W ślad za Sądem Rejonowy przypomnieć należy, że zasady ustalania niepełnosprawności oraz kwalifikowania osób do poszczególnych stopni niepełnosprawności reguluje ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 100). Ustawa wyróżnia trzy stopnie niepełnosprawności, zdefiniowane w art. 4 ust. 1-3. Zgodnie z treścią tego przepisu:

do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji;

do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych;

do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne;

Należy przy tym zaznaczyć, że przesłanką umożliwiającą zakwalifikowanie danej osoby do umiarkowanego lub znacznego stopnia niepełnosprawności jest niezdolność tej osoby do samodzielnej egzystencji. Niezdolność do samodzielnej egzystencji, zgodnie z art. 4 ust. 4 ww. ustawy, oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

W kontekście powyższego należy zauważyć, że o zaliczeniu osoby do danego stopnia niepełnosprawności decydują nie tylko kryteria medyczne, lecz również psychiczne i społeczne aspekty funkcjonowania człowieka. Ustalenie stopnia niepełnosprawności następuje na zasadach określonych w odrębnej procedurze, normowanej przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r.

w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 857). Zgodnie zaś z § 30 rozporządzenia przy kwalifikowaniu do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności bierze się pod uwagę konieczność udzielania czasowej lub częściowej pomocy w pełnieniu ról społecznych, czyli w związku z okolicznościami takimi jak zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych. Z kolei w myśl § 31 rozporządzenia standardy w zakresie kwalifikowania do lekkiego stopnia niepełnosprawności określają kryteria naruszonej sprawności organizmu powodujące istotne obniżenie zdolności do wykonywania pracy, co oznacza naruszoną sprawność organizmu powodującą ograniczenia w wykonywaniu pracy zarobkowej znacznie obniżające wydajność pracy na danym stanowisku w porównaniu do wydajności, jaką wykazują osoby o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, a także ograniczenia w pełnieniu ról społecznych, co oznacza trudności doświadczane przez osobę zainteresowaną w relacjach z otoczeniem i środowiskiem według przyjętych norm społecznych, jako skutek naruszonej sprawności organizmu.

Kwalifikowanie do danego stopnia niepełnosprawności jest realizowane członków zespołu orzekającego. Ocena stanu zdrowia wnioskodawcy i wszelkich jego aspektów istotnych z perspektywy orzeczenia o niepełnosprawności, stanowią okoliczności faktyczne, które zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności ustala w toku prowadzonego postępowania i na którego podstawie następnie stosuje przepisy prawa materialnego. Tak dokonanymi ustaleniami sąd ubezpieczeń społecznych nie jest związany i podlegają one weryfikacji w trakcie postępowania odwoławczego. W przypadku kwestionowania przez ubezpieczonych ustaleń w zakresie oceny stanu zdrowia, zgodnie z art. 278 k.p.c. sąd dokonuje w oparciu o opinie biegłych z zakresu medycyny jako osób posiadających wiadomości specjalne w tej dziedzinie. Opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi rozeznanie i zrozumienie dziedziny (rozstrzyganej kwestii) wymagającej wiadomości specjalnych. W tym znaczeniu biegły jest pomocnikiem sądu, jednakże prezentuje własne stanowisko w kwestii, którą sąd rozstrzyga. Biegły zachowuje niezawisłość co do merytorycznej treści opinii, co zapewnia prawidłową rolę tej opinii w postępowaniu sądowym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 1997 r., I CKN 44/96; z 27 października 2005 r. I UK 356/04).

Z uwagi na powyższe Sąd Rejonowy przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy neurologa i ortopedy. Z ustalonego w ten sposób stanu faktycznego wynika, że stan zdrowia odwołującego uzasadnia orzeczenie wobec niego umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z uwagi na schorzenia dotyczące układu ruchu, a stan jego zdrowia nie rokuje poprawy tj. ma on charakter trwały. Powołani w sprawie biegli różnych specjalności, działając w oparciu o zebraną w sprawie dokumentację medyczną odwołującego zgodnie wskazywali, że stopień niepełnosprawności u odwołującego jest umiarkowany, zmiany chorobowe mają charakter wieloletni i utrwalony i brak jest widoków na poprawę stanu zdrowia. W ocenie Sądu Okręgowego tak przeprowadzone przez Sąd I instancji postępowanie dowodowe było wyczerpujące, a dopuszczone w jego ramach dowody, w kontekście znajdujących w niniejszej sprawie zastosowanie przepisów art. 4 ust. 2 i 3 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, za stanowiące miarodajne źródło dla ustalenia faktów mających znaczenie istotne z perspektywy istoty sporu. Opinie biegłych sądowych zostały sporządzone zgodnie z wymogami fachowości, z uwzględnieniem obszernej dokumentacji medycznej odwołującego zgromadzonej w aktach sprawy i w konsekwencji rzeczowe i

kompleksowe, a treść ich wniosków nie budziła wątpliwości. Mając na względzie charakter sprawy zasadnie więc Sąd Rejonowy oparł się na ocenie stanu zdrowia ubezpieczonego dokonanej przez biegłych.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w wywiezionej apelacji podważał ustalenia dotyczące stanu zdrowia A. P. i błędnego przyjęcia przez Sąd, że jest on osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym na stałe. Przytoczone w treści apelacji okoliczności dotyczące stanu zdrowia odwołującego były już jednak przedmiotem dokładnej i wszechstronnej analizy dokonanej przez Sąd Rejonowy na podstawie opinii biegłych różnych specjalności, których wartości dowodowej apelujący w żaden skuteczny sposób nie zakwestionował. Argumentacja pozwanego, która sprowadza się do polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sąd co do stanu zdrowia powoda, w ocenie Sądu odwoławczego była niezasadna i nie zasługiwała na uznanie. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, w toku którego powołał opiniami biegłych z różnych dziedzin i którzy zgodnie potwierdzili, że odwołujący jest niepełnosprawny w stopniu umiarkowanym.

Rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy stwierdził przy tym, iż brak było przy tym podstaw do formułowania innych wniosków niż te, które wynikały z opinii biegłych sądowych.

Biegły z zakresu neurologii wskazał, że A. P. cierpi na chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa z dyskopatią wielopoziomową, stan po złamaniu miednicy oraz podudzia prawego, otyłość i nadciśnienie tętnicze. Schorzenia A. P. sprawiają, że ma on trudności w poruszaniu się i jest niezdolny do pracy w normalnych warunkach, a zdolny do pracy jest jedynie w warunkach pracy chronionej. Biegły podkreślił również, że odwołujący potrzebuje czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Powyższe powoduje stwierdzenie u niego naruszenia sprawności organizmu kwalifikującej się do uznania umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Potwierdził to również biegły z zakresu ortopedii w swojej opinii, wskazując, że z uwagi na dysfunkcję narządu ruchu konieczne jest stwierdzenie u odwołującego umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. A. P., co prawda nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki i pomocy, jednak potrzebuje pomocy m.in. w wykonywaniu większych zakupów i cięższych czynności w prowadzeniu gospodarstwa domowego. Ponadto biegły zaznaczył w swojej opinii, że powód z uwagi na trudności lokomocyjne spełnił warunki do otrzymania karty parkingowej, ponieważ ułatwi mu to poruszanie się i pomoże w codziennych czynnościach. Opinie biegłych były spójne ze sobą i brak jest podstaw do ich kwestionowania. W opiniach w sposób jasny wskazano, że odwołujący nie rokuje poprawy, a zmiany chorobowe mają charakter trwały i wieloletni, zatem konieczne było uznanie A. P. za osobę umiarkowanie niepełnosprawną na stałe.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy nie znalazł podstawy do zmiany bądź uchylenia skarżonego wyroku. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał analizy materiału dowodowego, poczynił ustalenia w zakresie stanu faktycznego oraz zastosował przepisy, skutkiem czego zaskarżony wyrok zawiera trafne i odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Wniesiony przez pozwanego środek zaskarżenia nie zawierał zarzutów mogących skutkować zmianą lub uchyleniem zaskarżonego wyroku.

Z tych względów i na podstawie powołanych przepisów oraz art. 385 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.